

N:o 30.

Af Herr **Johannes Andersson:** Om utgörande till oförändradt belopp af nuvarande hästvakans-afgifter vid Westgöta regemente eller ock att nämnda regemente måtte under vissa vilkor, såsom infanteriregemente roteras.

Som det tydligen visat sig, att den af Rikets Ständer vid 1862—1863 årens riksdag till Kongl. Maj:t gjorda framställning om hästvakans-afgifternas förhöjning vid de afsutna kavalleri-regementena och Kongl. Maj:ts derpå grundade skrifvelse till Dess Befallningshafvande i länen under den 25 sistlidne Oktober varit af den beskaffenhet, att de rustande derpå icke kunpat ingå, utan att största delen heldre underkasta sig skyldigheten att uppsätta häst, än årligen betala den ganska dryga och obilliga tillökning i vakans-afgiften af tre tunnor med råg och korn — en skatteböroda alltför högt tilltagen af en dessutom tillräckligt förut beskattad art. Efter min tanke hafva de båda Statsmagterna i denna fråga gått ganska beställsamt tillväga 7 eller 8 år, innan de ännu gällande vakanskontrakterna tilländalupit, och sedermera så hastigt, att få af de rustande ens voro betänkte, hvarken på hästuppsättning eller vakansförhöjning; och ganska hårdt synes det mig, som representerar en svag ort, om t. ex. på Kongl. Westgöta regemente skulle läggas en sådan betydlig rustningsskyldighet, att 3,000 tunnor råg och korn, utom den förut nog tryckande rustningsskyldigheten, årligen skulle utpressas; och hvad beträffar de anslagna augmentsräntorna vid nämnda regemente, så är det på högst få, om ens på något nummer, som desamma räcka till hästvakansbeloppet; alltså nödsakas jag, synnerligast hvad det beträffar Kongl. Westgöta regemente, värdsammast anhålla, att Riksdagen och Kongl. Maj:t och den utsedda komitén täcktes taga denna viktiga fråga under närmare pröfning, då, som sagdt är, ännu tre års tid återstår innan vakanskontrakterna tilländagå.

Skulle så hända, att rusthållarne af fruktan för den höga tillökningen, som jag förmodar, heldre uppsätta hästar än underkasta sig densamma, så torde enhvar inse, att vår förut klena och medtagna statskassa kommer att tillskyndas en årlig förlust af omkring 280,000 R:dr blott på detta regemente.

Frågan synes mig högst viktig och magtpåliggande såväl för den skattdragande undersåten, som statskassan och landets försvar. Efter min tanke anstår det väl icke hvarken Riksdagen eller Kongl. Maj:t att genom en alltför högt tilltagen hästvakansafgift göra det omöjligt för de rustande att dermed uthärda. Icke heller vore det välbetänkt och med Rikets sanna fördel förenligt att i nuvarande svåra penningetid vilja minska Statens väl behöfliga inkomst med cirka 300,000 R:dr utan någon motsvarande nytta. Och hvad fosterlandets försvar angår, så kärt det är för oss alla, så tror jag icke att kavalleriets styrka hvarken kan eller bör ökas på det nu föreslagna sättet, eller på några få regementens bekostnad. Med uppsättning af hästar tror jag icke skulle vara mycket vunnet, då man tager i betraktande den stora kostnad sådant skulle medföra, såväl för den enskilde som Staten, både under fred och krig. Dessutom hafva vi från åren 1808 och 1809 talande bevis på, att det första af våra kavalleri-regementen, nemligen Kongl. Lifgardet till häst, heldre önskade, under flera strider i Finska kriget, att få vara till fots, hvilket dem beviljades och hvarmed de funno sig bäst, att visa sin förmåga mot fienden till landets försvar.

Emellertid hemställer jag ödmjukligen till Riksdagens och Kongl. Maj:ts högsinnade bepröfvande:

att de ifrågavarande häst-vakanserna framdeles finge utgöras med lika belopp som hittills; eller

att Kongl. Maj:t och Kronan ville öfvertaga de rusthållen anslagna augmentsräntor och rustningen och tillåta Westgöta regemente roteras som infanteri, med $1\frac{1}{2}$ à $1\frac{3}{4}$ mantal om hvarje soldat.

Om remiss häraf till behörigt Utskott anhålles vördsamt.

Stockholm den 22 Januari 1868.

Joh:s Andersson,
från Elfsborgs län.